

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul XIV — Nr. 879

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRÂRI ȘI ALTE ACTE

Vineri, 6 decembrie 2002

SUMAR

	Pagina	Nr.	Pagina
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE		HOTĂRÂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI	
Decizia nr. 269 din 22 octombrie 2002 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 pct. 38 și 42 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 102/2001 privind modificarea și completarea Legii nr. 1/2000 pentru reconstituirea dreptului de proprietate asupra terenurilor agricole și celor forestiere, solicitate potrivit prevederilor Legii fondului funciar nr. 18/1991 și ale Legii nr. 169/1997, precum și modificarea și completarea Legii nr. 18/1991, republicată, ordonanță aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 400 din 17 iunie 2002.....	2-5	1.296. — Hotărâre privind aprobarea stemei județului Sibiu	10-12
		ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE	
Decizia nr. 270 din 22 octombrie 2002 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 7 alin. 4 și ale art. 10 alin. 4 din Legea nr. 85/1992 privind vânzarea de locuințe și spații cu altă destinație construite din fondurile statului și din fondurile unităților economice sau bugetare de stat, republicată	5-8	119. — Ordin al ministrului Autorității pentru Privatizare și Administrarea Participațiilor Statului privind instituirea procedurii de administrare specială la Societatea Comercială „AGMUS” — S.A. Iași.....	12
Decizia nr. 274 din 22 octombrie 2002 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 322 pct. 5 din Codul de procedură civilă.....	8-10	120. — Ordin al ministrului Autorității pentru Privatizare și Administrarea Participațiilor Statului privind instituirea procedurii de administrare specială la Societatea Comercială „Hiperion” — S.A. Ștei.....	13
		682. — Ordin al ministrului sănătății și familiei privind stabilirea cuantumului taxei pentru participarea la concursul de rezidențiat în medicină și farmacie, sesiunea 17 noiembrie 2002.....	13-14
		1.431. — Ordin al ministrului lucrărilor publice, transporturilor și locuinței pentru aprobarea Instrucțiunilor privind acordarea licențelor de lucru și a permiselor de acces în zonele libere.....	14-16

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE**CURTEA CONSTITUȚIONALĂ****DECIZIA Nr. 269**

din 22 octombrie 2002

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. I pct. 38 și 42 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 102/2001 privind modificarea și completarea Legii nr. 1/2000 pentru reconstituirea dreptului de proprietate asupra terenurilor agricole și celor forestiere, solicitate potrivit prevederilor Legii fondului funciar nr. 18/1991 și ale Legii nr. 169/1997, precum și modificarea și completarea Legii nr. 18/1991, republicată, ordonanță aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 400 din 17 iunie 2002

Costică Bulai	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Constantin Doldur	— judecător
Kozsokár Gábor	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Lucian Stângu	— judecător
Șerban Viorel Stănoiu	— judecător
Ioan Vida	— judecător
Paula C. Pantea	— procuror
Maria Bratu	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. I pct. 38 și 42 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 102/2001 privind modificarea și completarea Legii nr. 1/2000 pentru reconstituirea dreptului de proprietate asupra terenurilor agricole și celor forestiere, solicitate potrivit prevederilor Legii fondului funciar nr. 18/1991 și ale Legii nr. 169/1997, precum și modificarea și completarea Legii nr. 18/1991, republicată, ordonanță aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 400 din 17 iunie 2002, excepție ridicată de Composesoratul AKLOS Sânmartin în Dosarul nr. 3.836/2001 al Tribunalului Harghita.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Reprezentantul Ministerului Public solicită respingerea excepției de neconstituționalitate ca nefondată, întrucât textele legale criticate nu contravin prevederilor Legii fundamentale. Este invocată jurisprudența Curții Constituționale, care, prin Decizia nr. 173 din 12 iunie 2002, a statuat că dispozițiile legale ce fac obiectul excepției sunt constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 27 noiembrie 2001, pronunțată în Dosarul nr. 3.836/2001, **Tribunalul Harghita a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. I pct. 38 și 42 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 102/2001 privind modificarea și completarea Legii nr. 1/2000 pentru reconstituirea dreptului de proprietate asupra terenurilor agricole și celor forestiere, solicitate potrivit prevederilor Legii fondului funciar nr. 18/1991**

și ale Legii nr. 169/1997, precum și modificarea și completarea Legii nr. 18/1991, republicată, ordonanță aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 400 din 17 iunie 2002.

Excepția a fost ridicată de Composesoratul AKLOS Sânmartin într-un proces civil privind reconstituirea dreptului de proprietate.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține că art. I pct. 38 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 102/2001 contravine prevederilor art. 15 alin. (2) din Constituție, „întrucât privează pe membrii formelor asociative și pe moștenitorii acestora de dreptul de proprietate asupra unor terenuri cu vegetație forestieră asupra cărora li s-a reconstituit deja dreptul de proprietate“, precum și ale art. 41 din Constituție, datorită limitării acestor suprafețe, ceea ce în opinia autorului echivalează cu o „renaționalizare“, această măsură fiind contrară prevederilor art. 1 din primul Protocol adițional la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

În ceea ce privește dispozițiile art. I pct. 42 din aceeași ordonanță de urgență, autorul excepției consideră că ele ar fi contrare art. 41 din Constituție, întrucât lipsesc pe proprietarii terenurilor redobândite de principalul atribut al dreptului de proprietate, și anume dreptul de dispoziție, precum și celor ale art. 42 din Legea fundamentală, care garantează dreptul la moștenire, fără a face deosebire între moștenirea legală și cea testamentară.

În sfârșit, autorul excepției critică și dispozițiile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 102/2001, pe motiv că acestea ar încălca prevederile art. 114 alin. (4) din Constituție, întrucât „au fost modificate pe calea ordonanței de urgență unele dispoziții dintr-o lege recent adoptată de Parlament, dispoziții care au și fost aplicate, ca ulterior Guvernul să adopte măsuri restrictive de privare de drepturi (re)dobândite“.

Instanța de judecată apreciază ca fiind nefondate criticile privind încălcarea prevederilor art. 41 și ale art. 15 alin. (2) din Constituție, dar consideră că sunt întemeiate criticile privind încălcarea art. 114 alin. (4) din Legea fundamentală, apreciind că „printr-un asemenea act normativ nu pot fi modificate dispozițiile Legii nr. 1/2000, adoptată cu respectarea Constituției“.

Potrivit art. 24 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului și Guvernului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Guvernul apreciază că modificarea alin. (2) al art. 26 din Legea nr. 1/2000 prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 102/2001 nu încalcă principiul neretroactivității legii, consacrat în art. 15 alin. (2) din Constituție, întrucât dispozițiile criticate urmează să se aplice unor raporturi juridice care sunt în desfășurare. Se arată, de asemenea, că același text nu contravine nici prevederilor art. 41 alin. (1) din Constituție, avându-se în vedere că, potrivit tezei a doua a aceluiași alineat, conținutul și limitele dreptului de proprietate sunt stabilite de lege. În ceea ce privește critica privind violarea dispozițiilor art. 1 din primul Protocol adițional la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, Guvernul apreciază că „nu are obiect, deoarece textul art. 1 pct. 38 din Ordonanța de urgență nr. 102/2001 stabilește conținutul și limitele dreptului de proprietate al composesorilor și nu cuprinde dispoziții privind lipsirea de proprietate a acestora“. Cu privire la neconstituționalitatea art. 1 pct. 42 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 102/2001, prin care au fost introduse alin. (6)–(9) la art. 28 din Legea nr. 1/2000, Guvernul apreciază criticile ca fiind neîntemeiate, arătând că indiviziunea constituie însăși modalitatea de reconstituire a drepturilor foștilor proprietari, membri asociați ai formelor asociative. Guvernul consideră că, în acest caz, nu ne aflăm în prezența unui drept subiectiv reglementat de art. 728 din Codul civil, ci „a unui drept recunoscut — în existența lui — numai colectivității“.

Și, în sfârșit, în ceea ce privește critica de neconstituționalitate privind încălcarea art. 114 alin. (4) din Constituție, Guvernul apreciază că adoptarea ordonanței s-a făcut cu respectarea cerințelor prevăzute de acest text constituțional.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Guvernului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile autorului excepției, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și dispozițiile Legii nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională constată că a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 144 lit. c) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (1), ale art. 2, 3, 12 și 23 din Legea nr. 47/1992, republicată, să soluționeze excepția de neconstituționalitate ridicată.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 1 pct. 38 și 42 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 102/2001 (publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 350 din 29 iunie 2001) privind modificarea și completarea Legii nr. 1/2000 pentru reconstituirea dreptului de proprietate asupra terenurilor agricole și celor forestiere, solicitate potrivit prevederilor Legii

fondului funciar nr. 18/1991 și ale Legii nr. 169/1997, precum și modificarea și completarea Legii nr. 18/1991, republicată, ordonanță aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 400 din 17 iunie 2002, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 492 din 9 iulie 2002.

Textele de lege criticate au următorul cuprins:

— Art. 1 pct. 38: „*Alineatul (2) al articolului 26 va avea următorul cuprins:*

«(2) *Suprafața restituită formelor asociative se compune din cota-parte indiviză a membrilor asociați, dar nu mai mult de 20 ha de fiecare titular deposedat.»“;*

— Art. 1 pct. 42: „*La articolul 28, alineatele (1), (2), (3) și (5) se modifică și se introduc alineatele (6)–(9), astfel:*

«*Art. 28. — (1) În vederea administrării și exploatării terenurilor forestiere prevăzute la art. 26 membrii formelor asociative de tip composesorate, obști de moșneni, obști de răzeși, păduri grănicerești și altele sau moștenitorii acestora se vor constitui într-o asociație autorizată de către judecătoria, potrivit legii.*

(2) În termen de 45 de zile de la data validării de către comisie, în condițiile prezentei legi, a cererilor foștilor composesori, moșneni, răzeși sau, după caz, ale moștenitorilor acestora, un comitet ales de adunarea membrilor formei asociative sau/și moștenitorii acestora, cu majoritatea simplă, va solicita judecătoriei competente teritorial, pe baza certificării dreptului de proprietate sau de moștenire de către comisiile locale, autorizarea formelor asociative de administrare a terenurilor forestiere.

(3) Comitetul va prezenta judecătoriei, o dată cu cererea și cu certificatul eliberat de comisia locală, un statut autentificat de notarul public, în care se vor stabili: structura acestora și organele de conducere; modul de administrare și de exploatare a terenurilor forestiere, în condițiile legii; drepturile și obligațiile membrilor, care nu pot fi decât cetățeni români cu domiciliul efectiv în România la data intrării în vigoare a prezentei ordonanțe de urgență; răspunderi, sancțiuni, modul de dizolvare, precum și alte prevederi specifice, însoțite de dovada calității de membru dobândite numai pe cale de moștenire legală.

(5) Suprafețele forestiere aflate în proprietate comună rămân în proprietate indiviză pe toată durata existenței asociației.

(6) În cazul dizolvării formei asociative suprafețele de teren forestier respective revin în proprietatea statului și în folosința consiliului local respectiv.

(7) În situația în care nu vor exista moștenitori legali ai membrilor formelor asociative înființate în conformitate cu prevederile prezentei legi cotele aferente acestora trec în proprietatea statului și în folosința consiliului local respectiv.

(8) Membrii formelor asociative nu pot înstrăina propriile cote-părți între ei sau unor persoane din afara acestora și nu pot transmite drepturile prin testament sau donație, ci numai prin moștenire legală.

(9) Pe raza localităților în care se reconstituie forme asociative și după stabilirea suprafeței totale convenite acestora terenurile neatribuite rămân în proprietatea statului și pot fi date în folosință consiliului local până la limita suprafeței de 200 ha».

Curtea constată că Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 102/2001 a fost aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 400 din 17 iunie 2002, publicată în

Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 492 din 9 iulie 2002.

Cu privire la soluționarea excepției de neconstituționalitate a unei dispoziții legale modificate ulterior ridicării excepției, prin Decizia Plenului Curții nr. III din 31 octombrie 1995, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 259 din 9 noiembrie 1995, Curtea a statuat că în cazul în care, după invocarea unei excepții de neconstituționalitate în fața instanțelor judecătorești, prevederea legală supusă controlului a fost modificată, Curtea Constituțională se pronunță asupra constituționalității prevederii legale, în noua sa redactare, numai dacă soluția legislativă din legea sau ordonanța modificată este, în principiu, aceeași cu cea dinaintea modificării.

Curtea observă că dintre textele legale criticate de autorul excepției numai prevederea de la art. I pct. 42 referitoare la alin. (8) al art. 28 din Legea nr. 1/2000 a suferit modificări, păstrându-se însă soluția legislativă de principiu. Astfel, în redactarea dată prin legea de aprobare a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 102/2001, acest text are următoarea redactare: „*Membrii formelor asociative nu pot înstrăina propriile cote-părți unor persoane din afara acestora.*”

Autorul excepției susține că textele legale criticate contravin prevederilor art. 15 alin. (2), ale art. 41 alin. (1) și ale art. 114 alin. (4) din Constituție.

Examinând motivele de neconstituționalitate, Curtea constată că acestea sunt neîntemeiate, pentru cele ce urmează:

1. Art. I pct. 38 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 102/2001, referindu-se la componența suprafețelor restituite formelor asociative, anume cotele-părți indivize ale membrilor asociați, dar nu mai mult de 20 hectare de fiecare titular deposedat, nu conține în sine nici o dispoziție cu caracter retroactiv. De altfel principiul neretroactivității este valabil pentru orice lege, indiferent de domeniul de reglementare al acesteia. Singura excepție pe care o îngăduie norma constituțională privește legea penală mai favorabilă.

Acest text nu contravine nici prevederilor art. 41 alin. (1) din Constituție, prin limitarea suprafeței restituite, care, în opinia autorului excepției, ar echivala cu o „renaționalizare”. Aspectul invocat de autorul excepției, privind limitarea suprafeței cotei-părți indivize la 20 hectare de fiecare titular deposedat, se referă la o soluție legislativă care corespunde unei opțiuni politice, ce ține de competența legiuitorului.

2. Cu privire la critica de neconstituționalitate a dispozițiilor art. I pct. 42 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 102/2001, Curtea constată că autorul excepției își circumstanțiază criticile cu referire la alin. (6)–(8) ale art. 28 din Legea nr. 1/2000, susținând că ar contraveni prevederilor art. 41 din Constituție, întrucât lipsește dreptul de proprietate de principala sa prerogativă, și anume dreptul de dispoziție.

Curtea Constituțională a statuat, prin Decizia nr. 173 din 12 iunie 2002 referitoare la constituționalitatea Legii pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 102/2001 privind modificarea și completarea Legii

nr. 1/2000 pentru reconstituirea dreptului de proprietate asupra terenurilor agricole și celor forestiere, solicitate potrivit prevederilor Legii fondului funciar nr. 18/1991 și ale Legii nr. 169/1997, precum și modificarea și completarea Legii nr. 18/1991, republicată (decizie publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 492 din 9 iulie 2002), că aceste dispoziții sunt constituționale.

În considerentele acestei decizii, Curtea a reținut că proprietatea comună, sub toate formele pe care sistemul juridic românesc le cunoaște, inclusiv atunci când îmbracă forma „indiviziunii forțate și perpetue” la care se referă legea supusă controlului de constituționalitate, nu este o formă de proprietate al cărei exercițiu ar fi supus unor îngrădiri. Indiviziunea, ca formă a proprietății comune, are în vedere pluralitatea subiectelor dreptului de proprietate, iar nu conținutul acestuia, și anume prerogativele pe care le conferă. Atunci când există diferențe între formele de proprietate comună ori între acestea și proprietatea exclusivă, în ceea ce privește exercitarea unora dintre atributele dreptului de proprietate, aceste diferențe corespund particularităților regimului juridic al acelei forme de proprietate, neputând fi considerate ca îngrădiri ale exercițiului dreptului de proprietate, în sensul la care se referă art. 49 din Constituție, potrivit căruia o restrângere poate fi făcută numai dacă se impune, după caz, pentru apărarea siguranței naționale, a ordinii, a sănătății ori a moralei publice, a drepturilor și a libertăților cetățenilor, desfășurarea instrucției penale, prevenirea consecințelor unei calamități naturale ori ale unui sinistru deosebit de grav.

Regimul juridic al coproprietății forțate și perpetue presupune numai o altă modalitate de exercitare a dreptului de proprietate sau a celui de moștenire.

În aceeași decizie s-a mai reținut că, în concepția legiuitorului, reconstituirea dreptului de proprietate în cazul suprafețelor forestiere aflate, la data dobândirii lor de către stat, în proprietatea comună a formelor asociative enumerate nu poate fi concepută decât tot în cadrul acelor forme; dreptul de proprietate urmează să aibă configurarea, prerogativele și, în general, regimul juridic avute din epoca respectivă. În aceste condiții regimul juridic al proprietății privind terenurile forestiere restituite foștilor proprietari, în cadrul formelor asociative menționate, este determinat de legiuitor în mod special, în considerarea particularităților economice și sociale ale formelor de exploatare anterioare trecerii terenurilor în proprietatea statului.

Aceste particularități cuprind anumite limitări ale unor prerogative ale dreptului de proprietate, decurgând din faptul că acest drept poartă asupra unei proprietăți aflate într-o perpetuă indiviziune forțată; bunurile respective sunt administrate și exploatate exclusiv în formele asociative prevăzute de lege, corespunzător situației existente în momentul trecerii terenurilor forestiere în proprietatea statului.

La fel ca în cazul oricăror restituiri de bunuri, foștii proprietari urmează, de regulă, să fie despăgubiți integral, dar nu se poate admite ca ei să dobândească mai multe drepturi decât cele pe care le-au avut anterior.

Aceste elemente definesc dreptul de proprietate comună în indiviziune forțată și perpetuă, sub condiția exploatării

terenurilor forestiere în forme asociative — subiecte de drept colective — și cu respectarea regimului silvic. Limitele și conținutul acestui drept au fost stabilite în acord cu dispozițiile art. 41 alin. (1) din Constituție, potrivit cărora: „*Dreptul de proprietate, precum și creanțele asupra statului, sunt garantate. Conținutul și limitele acestor drepturi sunt stabilite de lege.*” Astfel, aceste reglementări nu contravin principiului ocrotirii egale a proprietății private, indiferent de titular, consacrat la art. 41 alin. (2) din Constituție.

De asemenea, este nefondată și critica privind încălcarea art. 42 din Constituție, referitor la garantarea dreptului la moștenire, deoarece legea este aceea care stabilește formele de moștenire, iar în speță reglementarea dreptului la moștenire este făcută în considerarea regimului juridic special al acestei forme asociative.

Și, în sfârșit, în ceea ce privește critica potrivit căreia textele legale atacate ar contraveni prevederilor art. 114 alin. (4) din Constituție, cu motivarea că „în speță au fost modificate pe calea ordonanței de urgență unele dispoziții dintr-o lege recent adoptată de Parlament, dispoziții care

au și fost aplicate, ca ulterior Guvernul să adopte măsuri restrictive de privare de drepturi (re)dobândite”, apreciem de asemenea că este neîntemeiată.

În jurisprudența sa, ca, de exemplu, în Decizia nr. 65/1995, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 129 din 28 iunie 1995, Curtea Constituțională a statuat că intervenția Guvernului pe calea ordonanței de urgență, în temeiul art. 114 alin. (4) din Constituție, este justificată de interesul public lezată de caracterul anormal și excesiv al cazurilor excepționale. De aceea o astfel de măsură se poate fundamenta numai pe necesitatea și urgența reglementării unei situații care, datorită circumstanțelor sale excepționale, impune adoptarea de soluții imediate în vederea evitării unei grave atingeri aduse interesului public.

Considerentele, precum și soluțiile adoptate prin deciziile citate își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză, neexistând elemente noi de natură a determina o reconsiderare a jurisprudenței Curții Constituționale.

Față de cele mai sus arătate, în temeiul art. 144 lit. c) și al art. 145 alin. (2) din Constituție, precum și al art. 13 alin. (1) lit. A.c), al art. 23 și al art. 25 alin. (1) și (4) din Legea nr. 47/1992, republicată,

CURTEA

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. I pct. 38 și 42 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 102/2001 privind modificarea și completarea Legii nr. 1/2000 pentru reconstituirea dreptului de proprietate asupra terenurilor agricole și celor forestiere, solicitate potrivit prevederilor Legii fondului funciar nr. 18/1991 și ale Legii nr. 169/1997, precum și modificarea și completarea Legii nr. 18/1991, republicată, ordonanță aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 400 din 17 iunie 2002, excepție ridicată de Composesoratul AKLOS Sânmartin în Dosarul nr. 3.836/2001 al Tribunalului Harghita.

Definitivă și obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 22 octombrie 2002.

PREȘEDINTE,
prof. univ. dr. **COSTICĂ BULAI**

Magistrat-asistent,
Maria Bratu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 270 din 22 octombrie 2002

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 7 alin. 4 și ale art. 10 alin. 4 din Legea nr. 85/1992 privind vânzarea de locuințe și spații cu altă destinație construite din fondurile statului și din fondurile unităților economice sau bugetare de stat, republicată

Costică Bulai	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Constantin Doldur	— judecător
Kozsokár Gábor	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Lucian Stângu	— judecător
Șerban Viorel Stănoiu	— judecător
Ioan Vida	— judecător
Paula C. Pantea	— procuror
Maria Bratu	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 7 alin. 4 și ale art. 10 alin. 4 din Legea nr. 85/1992 privind vânzarea de locuințe și spații cu altă destinație construite din fondurile statului și din fondurile unităților economice sau bugetare de stat, republicată, excepție ridicată de Societatea Comercială „B.T.T.” — S.A. din București în Dosarul nr. 3.786/2001 al Tribunalului Constanța — Secția civilă.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Reprezentantul Ministerului Public, având în vedere jurisprudența Curții Constituționale, solicită respingerea excepției de neconstituționalitate ca fiind neîntemeiată.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 23 octombrie 2001, pronunțată în Dosarul nr. 3.786/2001, **Tribunalul Constanța — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 7 alin. 4 și ale art. 10 alin. 4 din Legea nr. 85/1992 privind vânzarea de locuințe și spații cu altă destinație construite din fondurile statului și din fondurile unităților economice sau bugetare de stat, republicată**, excepție ridicată de Societatea Comercială „B.T.T.” — S.A. din București într-un litigiu ce are ca obiect obligarea acestei societăți la vânzarea unor apartamente.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul excepției consideră — pentru ipoteza în care terenurile aparțin societăților comerciale — că prin efectul art. 10 alin. 4 acestea devin proprietate de stat, ceea ce ar reprezenta o expropriere contrară art. 41 alin. (3) din Constituție. Au fost încălcate, tot astfel, în opinia autorului excepției, și prevederile art. 41 alin. (1) și ale art. 135 alin. (6) din Legea fundamentală. Neconstituționalitatea textului menționat ar atrage, astfel cum consideră autorul, și neconstituționalitatea altor texte din aceeași lege, de care regimul terenului afectat locuințelor ce se vând nu poate fi disociat; este vorba despre art. 7 alin. 1, 5 și 6 și despre art. 10 alin. 1, 2, 3 și 6 din Legea nr. 85/1992, republicată. În fine, se mai susține că art. 10 alin. 4, încălcând prevederile Constituției, violează și Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Al doilea text criticat pentru neconstituționalitate este art. 7 alin. 4 din legea menționată. Autorul excepției consideră că „Modalitatea în care s-a stabilit prin lege indexarea nu are nici o justificare obiectivă și rațională, determinând ruperea justului echilibru și antrenând încălcarea art. 1 din primul Protocol adițional la convenția deja menționată”. Pe de altă parte, arată acesta, „legiuitorul a prevăzut că dreptul de proprietate asupra părților comune ale clădirii și dreptul de proprietate asupra terenului aferent construcției se transmit obligatoriu și fără nici un contraechivalent, iar această măsură este o privare de proprietate care contravine art. 1 din primul protocol la Convenție”.

Tribunalul Constanța — Secția civilă apreciază că excepția de neconstituționalitate este nefondată. În opinia instanței, „faptul că ulterior intrării în vigoare a Legii nr. 85/1992, în cadrul procesului de privatizare, apelanta a devenit o societate pe acțiuni cu capital mixt nu este de natură a atrage neconstituționalitatea prevederilor invocate”. Într-adevăr, arată instanța, „vânzarea vizează doar locuințele construite din fondurile unităților economice sau

bugetare de stat, iar terenul atribuit în proprietate este de asemenea teren aparținând statului”.

Potrivit dispozițiilor art. 24 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului și Guvernului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Președintele Camerei Deputaților apreciază ca fiind neîntemeiată excepția de neconstituționalitate și propune respingerea ei. Este citată, în acest sens, jurisprudența Curții Constituționale, ca, de exemplu, Decizia nr. 324/2001, prin care s-a statuat că dispozițiile art. 7 din Legea nr. 85/1992, republicată, sunt constituționale. Cât privește vânzarea terenurilor către cumpărătorii locuințelor, în cadrul punctului de vedere menționat se arată că suprafețele respective aparțin statului.

Guvernul apreciază că excepția de neconstituționalitate a art. 7 alin. 4 și a art. 10 alin. 4 din Legea nr. 85/1992, republicată, este neîntemeiată. Această excepție are la bază — în opinia Guvernului — o greșită interpretare a legii, căci art. 10 alin. 4 din legea menționată „nu prevede o expropriere, ci o trecere a terenurilor în proprietatea deținătorilor de locuințe, foști chiriași ai acestora, dobândite prin cumpărare de la unitățile economice sau bugetare de stat. Prin urmare, atribuirea terenurilor se face integral sau proporțional cu cota-parte din dreptul de proprietate asupra construcției respective”. Pe de altă parte, observă Guvernul, „modalitatea concretă prin care se stabilește prețul de vânzare a locuințelor este o problemă ce ține de aplicarea dispozițiilor legii, iar nu de constituționalitate”.

Președintele Senatului nu a comunicat punctul său de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale președintelui Camerei Deputaților și Guvernului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și dispozițiile Legii nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 144 lit. c) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (1), ale art. 2, 3, 12 și 23 din Legea nr. 47/1992, republicată, să soluționeze excepția de neconstituționalitate ridicată.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 7 alin. 4 și ale art. 10 alin. 4 din Legea nr. 85/1992 privind vânzarea de locuințe și spații cu altă destinație construite din fondurile statului și din fondurile unităților economice sau bugetare de stat, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 264 din 15 iulie 1998, dispoziții care au următorul cuprins:

— Art. 7 alin. 4: „*Evaluarea și vânzarea locuințelor prevăzute la alin. 1 și 2 și la art. 1 alin. 1, pentru care nu s-au încheiat contracte de vânzare-cumpărare până la data intrării în vigoare a prezentei legi, se vor face în condițiile Decretului-lege nr. 61/1990 și ale prezentei legi, completate cu prevederile referitoare la coeficienții de uzură din Decretul nr. 93/1997,*

la un preț indexat în funcție de creșterea salariului minim brut pe țară la data cumpărării, față de cel existent la data intrării în vigoare a Legii nr. 85/1992.“

— Art. 10 alin. 4: *„Pentru persoanele care dobândesc locuințele în condițiile Decretului-lege nr. 61/1990 și ale prezentei legi, atribuirea terenului se face în condițiile art. 36 alin. 2 din Legea nr. 18/1991.”*

Textele constituționale invocate de autorul excepției ca fiind înfrânte de aceste dispoziții legale sunt cele ale art. 41 alin. (1), (2) și (3) și ale art. 135 alin. (6), texte care au următorul conținut:

— Art. 41 alin. (1), (2) și (3): *„(1) Dreptul de proprietate, precum și creanțele asupra statului, sunt garantate. Conținutul și limitele acestor drepturi sunt stabilite de lege.*

(2) Proprietatea privată este ocrotită în mod egal de lege, indiferent de titular. Cetățenii străini și apatrizii nu pot dobândi dreptul de proprietate asupra terenurilor.

(3) Nimeni nu poate fi expropriat decât pentru o cauză de utilitate publică, stabilită potrivit legii, cu dreaptă și prealabilă despăgubire.”

— Art. 135 alin. (6): *Proprietatea privată este, în condițiile legii, inviolabilă.”*

De asemenea, se invocă încălcarea prevederilor art. 1 din primul Protocol adițional la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, prevederi care au următorul cuprins: *„Orice persoană fizică sau juridică are dreptul la respectarea bunurilor sale. Nimeni nu poate fi lipsit de proprietatea sa decât pentru cauză de utilitate publică și în condițiile prevăzute de lege și de principiile generale ale dreptului internațional.*

Dispozițiile precedente nu aduc atingere dreptului statelor de a adopta legile pe care le consideră necesare pentru a reglementa folosința bunurilor conform interesului general sau pentru a asigura plata impozitelor ori a altor contribuții, sau a amenzilor.”

Motivele de neconstituționalitate invocate de autorul excepției privesc atât modalitatea de stabilire și, implicit, cuantumul prețului de vânzare, cât și atribuirea în proprietatea deținătorilor de locuințe, foști chiriași ai acestora, dobândite prin cumpărare de la unitățile economice sau bugetare de stat, a terenurilor pe care se află aceste construcții, considerându-se că textul criticat nu respectă cerințele impuse de prevederile art. 1 din primul Protocol adițional la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Asupra constituționalității dispozițiilor art. 7 din Legea nr. 85/1992, republicată, Curtea s-a mai pronunțat prin numeroase decizii, cum ar fi, de exemplu: Decizia nr. 46 din 23 martie 1999, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 184 din 29 aprilie 1999; Decizia nr. 40 din 14 martie 2000, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 242 din 1 iunie 2000; Decizia nr. 128 din 4 iulie 2000, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 447 din 11 septembrie 2000;

Decizia nr. 137 din 11 iulie 2000, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 452 din 13 septembrie 2000.

Prin aceste decizii Curtea a statuat că dispozițiile art. 7 din Legea nr. 85/1992, republicată, sunt constituționale, reținând în esență că prin aceste dispoziții se introduce o limitare legală a dreptului de proprietate, constând în posibilitatea fiecărui chiriaș de a cumpăra locuința, limitare conformă cu dispozițiile art. 41 din Constituție și care dă expresie totodată exigenței cuprinse în art. 43 alin. (1) și în art. 134 alin. (2) lit. f) din Constituție, cu privire la obligația statului de a crea condiții necesare pentru creșterea calității vieții și, mai ales, de a lua măsuri de dezvoltare economică și de protecție socială, de natură să asigure cetățenilor un nivel de trai decent.

În același timp s-a apreciat că dispoziția criticată reprezintă „o normă de justiție socială, întrucât dă posibilitatea chiriașilor să cumpere locuințele la construirea cărora au contribuit direct sau indirect în vechiul sistem statal-juridic”. Pe această bază s-a apreciat că dispozițiile art. 7 din Legea nr. 85/1992, republicată, „sunt nu numai conforme literei și spiritului art. 41 și 135 din Constituție, ci și legitimate din punct de vedere economic, social și moral”.

Faptul că, în acest caz, autorul excepției nu critică obligativitatea înstrăinării locuințelor, ci prețul de vânzare al acestora nu privește constituționalitatea textului criticat, fiind o problemă de opțiune legislativă. Legiuitorul a înțeles să stabilească prețul de vânzare într-un quantum care să permită chiriașilor să își poată exercita efectiv dreptul la cumpărarea locuințelor. De aceea nu poate fi reținută nici încălcarea prevederilor art. 1 din primul Protocol adițional la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

În acest sens s-a pronunțat Curtea Constituțională prin Decizia nr. 324 din 27 noiembrie 2001, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 101 din 5 februarie 2002.

Având în vedere că nu au intervenit elemente noi de natură să determine reconsiderarea jurisprudenței Curții, atât soluțiile, cât și considerentele cuprinse în deciziile anterioare își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză.

Examinând excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 10 alin. 4 din Legea nr. 85/1992, republicată, Curtea constată că acestea nu contravin prevederilor constituționale invocate. Acest text de lege face referire numai la modalitatea concretă de atribuire a terenurilor pe care se găsesc locuințele dobândite prin vânzare-cumpărare în condițiile Legii nr. 85/1992. Deci acest articol nu prevede o expropriere, ci o trecere a terenurilor în proprietatea deținătorilor de locuințe, foști chiriași ai acestora, dobândite prin cumpărare de la unitățile economice sau bugetare de stat, atribuirea terenurilor făcându-se integral sau proporțional cu cota-parte din dreptul de proprietate asupra construcției respective.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 144 lit. c) și al art. 145 alin. (2) din Constituție, precum și al art. 13 alin. (1) lit. A.c), al art. 23 alin. (3) și al art. 25 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată,

C U R T E A

În numele legii

D E C I D E:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 7 alin. 4 și ale art. 10 alin. 4 din Legea nr. 85/1992 privind vânzarea de locuințe și spații cu altă destinație construite din fondurile statului și din fondurile unităților economice sau bugetare de stat, republicată, excepție ridicată de Societatea Comercială „B.T.T.” — S.A. din București în Dosarul nr. 3.786/2001 al Tribunalului Constanța — Secția civilă.

Definitivă și obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 22 octombrie 2002.

PREȘEDINTE,
prof. univ. dr. **COSTICĂ BULAI**

Magistrat-asistent,
Maria Bratu

C U R T E A C O N S T I T U Ț I O N A L Ă

D E C I Z I A Nr. 274
din 22 octombrie 2002

**referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 322 pct. 5
din Codul de procedură civilă**

Costică Bulai	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Constantin Doldur	— judecător
Kozsokár Gábor	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Șerban Viorel Stănoiu	— judecător
Lucian Stăngu	— judecător
Ioan Vida	— judecător
Paula C. Pantea	— procuror
Mihai Paul Cotta	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 322 pct. 5 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Societatea Comercială Unigraphica AG în Dosarul nr. 2.575/2001 al Curții de Apel București — Secția a VI-a comercială.

La apelul nominal răspunde Societatea Comercială Partners International Corporation, prin avocat Gheorghe Irina, lipsind celelalte părți, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Reprezentantul părții prezente solicită respingerea excepției de neconstituționalitate. Se arată că, deși obiectul excepției de neconstituționalitate este art. 322 pct. 5 din Codul de procedură civilă, aceasta a fost motivată, în fapt și în drept, cu referire la art. 324 alin. 1 pct. 4 din Codul de procedură civilă. Or, prin această motivare Societatea Comercială Unigraphica AG a ridicat excepția de neconstituționalitate a altor dispoziții legale decât cele care constituie temeiul juridic al cererii de revizuire.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere, ca nefondată, a excepției de neconstituționalitate. Se arată că susținerea potrivit căreia dispozițiile art. 322 pct. 5 din Codul de procedură civilă instituie o discriminare este neîntemeiată, întrucât textul permite oricărei părți, indiferent

de poziția procesuală avută în proces, să declanșeze procedura revizuirii dacă sunt îndeplinite condițiile prevăzute. Celelalte critici sunt, de asemenea, neîntemeiate.

C U R T E A,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 11 martie 2002, **Curtea de Apel București — Secția a VI-a comercială a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 322 pct. 5 din Codul de procedură civilă**, excepție ridicată de Societatea Comercială Unigraphica AG în Dosarul nr. 2.575/2001, având ca obiect soluționarea unei cereri de revizuire.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține, în esență, că textul respectiv, instituind posibilitatea de a se cere revizuirea unei hotărâri fără să se prevadă un termen limită pentru formularea cererii în raport cu momentul rămânerii definitive a hotărârii, „duce la instabilitatea circuitului civil și la abuzuri”, fiind încălcate astfel dispozițiile art. 24 și ale art. 125 alin. (3) din Constituție.

De asemenea, autorul excepției susține că, întrucât, potrivit textului legal criticat, „partea potrivnică”, respectiv cea care a câștigat procesul, este discriminată printr-o presupusă reținere a înscrisurilor, sunt încălcate și dispozițiile art. 16 alin. (1) din Constituție.

Curtea de Apel București — Secția a VI-a comercială consideră că excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 322 pct. 5 din Codul de procedură civilă, prin raportare la dispozițiile art. 324 pct. 4 din același act normativ, este nefondată, întrucât legiuitorul a prevăzut termenul limită de o lună pentru promovarea căii extraordinare de atac din ziua în care s-au descoperit înscrisurile care se

invocă ori din ziua în care partea a luat cunoștință de hotărâre.

Potrivit prevederilor art. 24 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului și Guvernului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Guvernul apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, întrucât textul de lege criticat nu contravine dispozițiilor art. 24 și ale art. 125 alin. (3) din Constituție, ci, dimpotrivă, constituie, în ansamblul său, „expresia aplicării” acestei din urmă dispoziții constituționale, iar pe de altă parte, părțile vor avea posibilitatea să-și facă toate apărările privind procesul în cadrul cererii de revizuire.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Guvernului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile părților și ale procurorului, dispozițiile legale criticate raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 144 lit. c) din Constituție, precum și celor ale art. 1 alin. (1), ale art. 2, 3, 12 și 23 din Legea nr. 47/1992, republicată, să soluționeze excepția de neconstituționalitate ridicată.

Esența criticii de neconstituționalitate constă în susținerea că prevederile art. 322 pct. 5 din Codul de procedură civilă dau posibilitatea de a se cere revizuirea unei hotărâri definitive oricând, fără limitare în timp, ceea ce, în concepția autorului excepției, duce la o anumită instabilitate în raporturile juridice civile.

Conținutul acestor prevederi legale este următorul:

— Art. 322 pct. 5 din Codul de procedură civilă:
„Revizuirea unei hotărâri rămase definitivă în instanța de apel sau prin neapelare, precum și a unei hotărâri dată de o instanță de recurs atunci când evocă fondul, se poate cere în următoarele cazuri:

[...] 5. dacă, după darea hotărârii, s-au descoperit înscrisuri doveditoare, reținute de partea potrivnică sau care nu au putut fi înfățișate dintr-o împrejurare mai presus de voința părților, ori dacă s-a desființat sau s-a modificat hotărârea unei instanțe pe care s-a întemeiat hotărârea a cărei revizuire se cere.”

Autorul excepției de neconstituționalitate susține în motivarea acesteia că textul de lege criticat încalcă dispozițiile constituționale ale art. 16 alin. (1), ale art. 24 și ale art. 125 alin. (3), texte care au următorul conținut:

— Art. 16 alin. (1): *„Cetățenii sunt egali în fața legii și a autorităților publice, fără privilegii și fără discriminări.”*

— Art. 24: *„(1) Dreptul la apărare este garantat.*

(2) În tot cursul procesului, părțile au dreptul să fie asistate de un avocat, ales sau numit din oficiu.”

— Art. 125 alin.(3): *„Competența și procedura de judecată sunt stabilite de lege.”*

Examinând dispozițiile legale criticate, Curtea reține că motivul de revizuire și condițiile prevăzute la art. 322 pct. 5 din Codul de procedură civilă pentru exercitarea acestei căi extraordinare de atac, de retractare, care se poate declanșa numai împotriva hotărârilor definitive, sunt întru totul conforme cu natura instituției juridice a revizuirii. În acest cadru nu se pune problema realizării unui control judiciar, ci a unei noi judecări pe temeiul unor elemente noi (în speță, înscrisurile doveditoare) ce nu au format obiectul judecării finalizate cu pronunțarea hotărârii a cărei revizuire se solicită.

Referitor la susținerea potrivit căreia dispozițiile art. 322 pct. 5 din Codul de procedură civilă ar institui o discriminare, Curtea constată că este neîntemeiată, întrucât textul de lege permite oricărei părți, indiferent de poziția procesuală avută în proces, să declanșeze procedura revizuirii dacă sunt îndeplinite condițiile prevăzute. Textul de lege criticat este, sub acest aspect, o aplicare a prevederilor constituționale ale art. 125 alin. (3), nefiind contrar dispozițiilor art. 16 alin. (1) din Constituție.

Curtea nu reține nici critica autorului excepției că, potrivit textului legal criticat, revizuirea unei hotărâri judecătorești „se poate cere oricând [...] fără altă limitare în timp”. Potrivit dispozițiilor art. 324 alin. 1 pct. 4 din Codul de procedură civilă, în cazul prevăzut de art. 322 pct. 5 din același cod, termenul de revizuire este de o lună și se socotește „din ziua în care s-au descoperit înscrisurile”. Singurul element variabil este, într-adevăr, momentul descoperirii înscrisului sau, după caz, momentul desființării ori modificării hotărârii unei instanțe pe care s-a întemeiat hotărârea a cărei revizuire se cere, dar acesta, în mod evident, ține de specificul motivului de revizuire prevăzut de lege. În cazul prevăzut de art. 322 pct. 5 din Codul de procedură civilă, înscrisurile doveditoare descoperite fie au fost reținute de partea potrivnică, fie nu au putut fi înfățișate dintr-o împrejurare mai presus de voința părților ori s-a desființat sau s-a modificat hotărârea unei instanțe pe care s-a întemeiat hotărârea a cărei revizuire se cere.

În consecință, Curtea constată că prevederile legale criticate nu contravin dispozițiilor art. 125 alin. (3) din Constituție, din moment ce aceste norme de procedură sunt prevăzute de lege, Codul de procedură civilă, ceea ce este conform cu norma constituțională menționată. Faptul că actuala formulare a dispozițiilor respective este cuprinsă în Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 138/2000 nu are relevanță, întrucât ordonanțele Guvernului se adoptă în baza delegării legislative, conform art. 114 din Constituție, având aceeași forță juridică ca și legea.

Susținerea autorului excepției că textul de lege criticat ar încălca dispozițiile art. 24 din Constituție privind dreptul la apărare este, de asemenea, neîntemeiată. Dispozițiile art. 322 pct. 5 din Codul de procedură civilă nu cuprind prevederi de natură să ducă la concluzia că, în cadrul judecării cererii de revizuire, vreuna dintre părți nu și-ar putea face apărările pe care le consideră necesare ori n-ar putea să fie asistată de un avocat. Mai mult, potrivit art. 328 din Codul de procedură civilă, hotărârea asupra revizuirii este supusă căilor de atac prevăzute de lege pentru hotărârea revizuită.

Față de cele de mai sus, în temeiul art. 144 lit. c) și al art. 145 alin. (2) din Constituție, precum și al art. 13 alin. (1) lit. A.c), al art. 23 și al art. 25 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată,

CURTEA

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 322 pct. 5 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Societatea Comercială Unigraphica AG în Dosarul nr. 2.575/2001 al Curții de Apel București — Secția a VI-a comercială.

Definitivă și obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 22 octombrie 2002.

PREȘEDINTE,
prof. univ. dr. **COSTICĂ BULAI**

Magistrat-asistent,
Mihai Paul Cotta

HOTĂRÂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI

GUVERNUL ROMÂNIEI

HOTĂRÂRE privind aprobarea stemei județului Sibiu

În temeiul art. 107 din Constituție și al art. 10 alin. (2) din Legea nr. 102/1992 privind stema țării și sigiliul statului,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

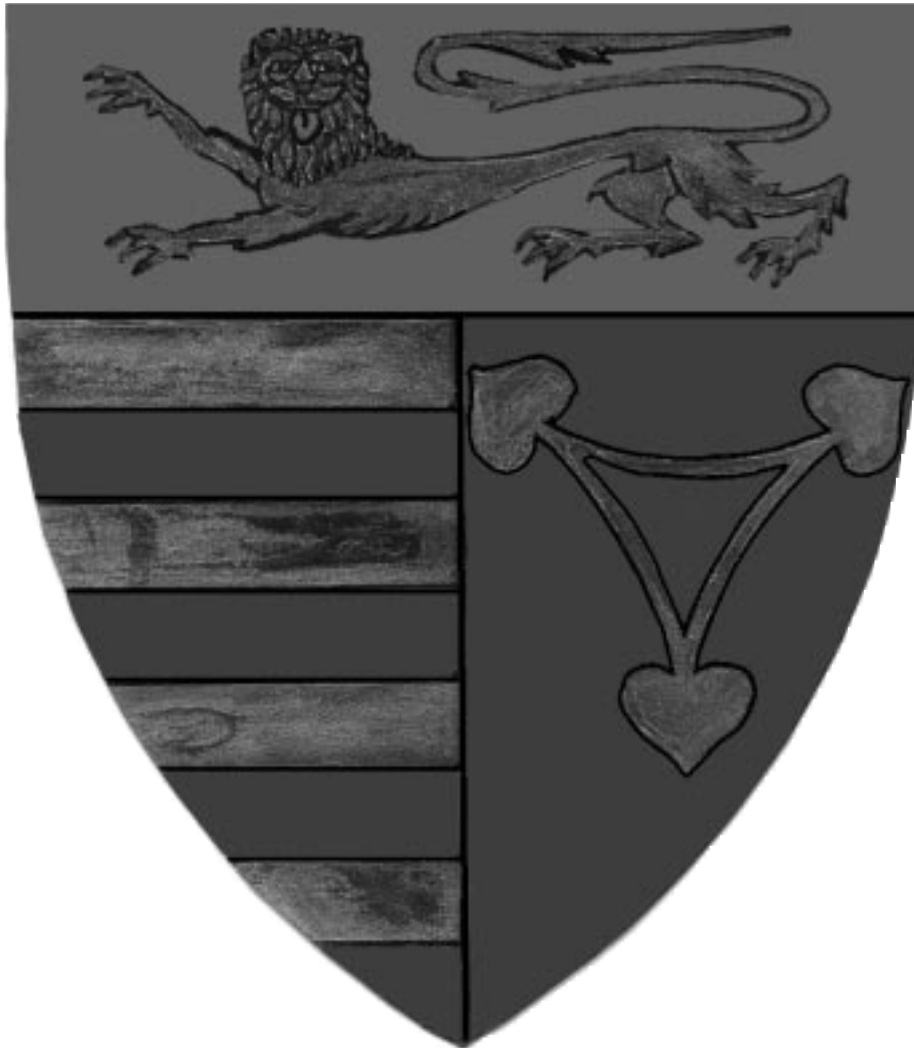
Art. 1. — Se aprobă stema județului Sibiu, prevăzută în anexa nr. 1.

Art. 2. — Descrierea elementelor stemei și semnificația acestora sunt prevăzute în anexa nr. 2.

Art. 3. — Anexele nr. 1 și 2 fac parte integrantă din prezenta hotărâre.

PRIM-MINISTRU
ADRIAN NĂSTASE

Contrasemnează:
Ministrul administrației publice,
Octav Cozmâncă

STEMA JUDEȚULUI SIBIU**DESCRIEREA ȘI SEMNIFICAȚIILE****elementelor însumate ale stemei județului Sibiu****Descrierea stemei**

Stema județului Sibiu, potrivit anexei nr. 1, ca poziție heraldică, este reprezentată printr-un scut triunghiular despicat, cu cap de smalț azuriu, încărcat cu leu ca leopard de aur, pășind de la stânga spre dreapta, cu dreapta ridicată, limbat și armat.

Partea dreaptă — pe smalț roșu, fasciată cu patru fascii de aur micșorate.

Partea stângă — pe smalț roșu, încărcată de o trinclătă foliată de aur.

Semnificația elementelor însumate

Stema județului Sibiu este o stemă civică a entității teritorial-administrative. Ea cuprinde semne de patronaj istoric, fiind totuși o asumțiune. Din punct de vedere stilistic este o stemă gotică.

- Mobila LEU — smalțul auriu a fost ales în complement cu smalțul roșu al scutului, împreună cu cele două smalțuri fiind cele tradiționale ale Transilvaniei. Ca simbol consacrat: blândețe, frumusețe, noblețe și bună-credință. Încărcată pe figura cap, simbolizând tradițional vigilența, puterea și generozitatea, se dorește a reprezenta calitatea militară a românilor din spațiul actualului județ, cea de armată voievodală, apoi de plăieși și ulterior de alcătuitori ai regimentului grăniceresc cu sediul la Orlat, județul Sibiu.

Prin prezentarea „așezat” și în stilul romanic în care este figurată, mobila se dorește și o trimitere la animalul emblematic al Legiunii „Gemina”. Leul are tradiție în mitologia românească, cel de aur fiind simbol solar, regăsindu-se, de asemenea, în folclor, în inițiativă, onomastică, toponimie sau în heraldică.

• Partea DEXTRA — smalt roșu fasciat cu patru fascii micșorate de aur este obținut din spargerea stemei dinastice a domnilor Munteniei și duci de Amlaș și Făgăraș a Basarabilor. Semnul indică patronajul acestor domni asupra unei părți din spațiul istoric al actualului județ, fiind intrat în convenția heraldică europeană, din epocă până astăzi, ca semn heraldic vlah și semn în stema dinastică a domnilor Valahiei mari.

• Partea SINISTRA — smalt roșu încărcat cu trinclă foliată, obținut prin spargerea stemei municipiului Sibiu, cu reținerea smaltului cu semnificația lui și a trinclăi foliate, aceasta funcționând ca semn sigilar și heraldic autentic al Universității Săsești. Este un semn de patronaj, după constituire Universitatea Săsească exercitându-și autoritatea asupra întregului spațiu istoric sibian.

ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE

AUTORITATEA PENTRU PRIVATIZARE
ȘI ADMINISTRAREA PARTICIPAȚIILOR STATULUI

ORDIN

privind instituirea procedurii de administrare specială la Societatea Comercială „AGMUS” — S.A. Iași

În temeiul prevederilor art. 16 din Legea nr. 137/2002 privind unele măsuri pentru accelerarea privatizării, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 215 din 28 martie 2002, și ale art. 18 alin. (2) din Regulamentul de organizare și funcționare a Autorității pentru Privatizare și Administrarea Participațiilor Statului, aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 678/2001, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 437 din 6 august 2001,

în vederea stabilirii modului de administrare și gestionare, precum și a măsurilor ce trebuie luate pentru accelerarea procesului de privatizare la Societatea Comercială „AGMUS” — S.A. Iași,

ministrul Autorității pentru Privatizare și Administrarea Participațiilor Statului emite prezentul ordin.

Art. 1. — Se instituie procedura de administrare specială în perioada de privatizare la Societatea Comercială „AGMUS” — S.A. Iași, denumită în continuare *societate comercială*, cu sediul în municipiul Iași, Calea Chișinăului nr. 32, județul Iași, înmatriculată la Oficiul registrului comerțului sub nr. J22/270/1991, începând cu data de 25 noiembrie 2002.

Art. 2. — (1) Pe durata administrării speciale în perioada privatizării administratorul special are atribuțiile stabilite prin mandatul special acordat de ministrul Autorității pentru Privatizare și Administrarea Participațiilor Statului.

(2) Conținutul mandatului prevăzut la alin. (1) va cuprinde în principal, dar fără a se limita la acestea, următoarele atribuții:

a) luarea unor măsuri de administrare și gestionare a societății comerciale, cu accent pe:

— situația îndeplinirii principalilor indicatori economico-financiar și de performanță;

— identificarea unor active neutilizate care pot fi transferate/vândute;

— inventarierea datoriilor societății comerciale, precum și a plăților restante, în structura lor;

— inventarierea creanțelor pe care societatea comercială le are de recuperat;

— cunoașterea situației litigiilor care grevează asupra societății comerciale;

— inventarierea activelor posibil a fi revendicate;

b) notificarea tuturor creditorilor bugetari în sensul instituirii procedurii de administrare specială în perioada de privatizare, în vederea neînceperii/suspendării de către aceștia a oricăror măsuri de executare silită împotriva societății comerciale;

c) solicitarea organelor teritoriale ale Ministerului Finanțelor Publice, pentru bugetul de stat, și ale celorlalte ministere și instituții, pentru bugetul asigurărilor sociale de stat, bugetele fondurilor speciale, precum și ale autorităților administrației publice locale, pentru bugetele locale, de a elibera certificatele de obligații bugetare pentru datoriile bugetare acumulate până la data de 31 decembrie 2001;

d) solicitarea furnizorilor de servicii pentru întocmirea graficelor de reșalonare a datoriilor restante, respectarea acestora și efectuarea plăților facturilor curente;

e) respectarea disciplinei economico-financiare prin luarea unor măsuri pentru întărirea acesteia.

Art. 3. — Procedura de administrare specială în perioada de privatizare încetează la data transferului dreptului de proprietate asupra acțiunilor în situația privatizării societății comerciale sau la data stabilită prin ordin al ministrului Autorității pentru Privatizare și Administrarea Participațiilor Statului.

Ministrul Autorității pentru Privatizare și Administrarea Participațiilor Statului,
Ovidiu Tiberiu Muștescu

București, 25 noiembrie 2002.

Nr. 119.

AUTORITATEA PENTRU PRIVATIZARE
ȘI ADMINISTRAREA PARTICIPAȚIILOR STATULUI

ORDIN
privind instituirea procedurii de administrare specială
la Societatea Comercială „Hiperion“ — S.A. Ștei

În temeiul prevederilor art. 16 din Legea nr. 137/2002 privind unele măsuri pentru accelerarea privatizării, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 215 din 28 martie 2002, și ale art. 18 alin. (2) din Regulamentul de organizare și funcționare a Autorității pentru Privatizare și Administrarea Participațiilor Statului, aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 678/2001, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 437 din 6 august 2001,

în vederea stabilirii modului de administrare și gestionare, precum și a măsurilor ce trebuie luate pentru accelerarea procesului de privatizare la Societatea Comercială „Hiperion“ — S.A. Ștei,

ministrul Autorității pentru Privatizare și Administrarea Participațiilor Statului emite prezentul ordin.

Art. 1. — Se instituie procedura de administrare specială în perioada de privatizare la Societatea Comercială „Hiperion“ — S.A. Ștei, denumită în continuare *societate comercială*, cu sediul în orașul Ștei, str. 13 Septembrie nr. 24, județul Bihor, înmatriculată la Oficiul registrului comerțului sub nr. J5/517/1991, începând cu data de 25 noiembrie 2002.

Art. 2. — (1) Pe durata administrării speciale în perioada privatizării administratorul special are atribuțiile stabilite prin mandatul special acordat de ministrul Autorității pentru Privatizare și Administrarea Participațiilor Statului.

(2) Conținutul mandatului prevăzut la alin. (1) va cuprinde în principal, dar fără a se limita la acestea, următoarele atribuții:

a) luarea unor măsuri de administrare și gestionare a societății comerciale, cu accent pe:

— situația îndeplinirii principalilor indicatori economico-financiar și de performanță;

— identificarea unor active neutilizate care pot fi transferate/vândute;

— inventarierea datoriilor societății comerciale, precum și a plăților restante, în structura lor;

— inventarierea creanțelor pe care societatea comercială le are de recuperat;

— cunoașterea situației litigiilor care grevează asupra societății comerciale;

— inventarierea activelor posibil a fi revendicate;

b) notificarea tuturor creditorilor bugetari în sensul instituirii procedurii de administrare specială în perioada de privatizare, în vederea neînceperii/suspendării de către aceștia a oricăror măsuri de executare silită împotriva societății comerciale;

c) solicitarea organelor teritoriale ale Ministerului Finanțelor Publice, pentru bugetul de stat, și ale celorlalte ministere și instituții, pentru bugetul asigurărilor sociale de stat, bugetele fondurilor speciale, precum și ale autorităților administrației publice locale, pentru bugetele locale, de a elibera certificatele de obligații bugetare pentru datoriile bugetare acumulate până la data de 31 decembrie 2001;

d) solicitarea furnizorilor de servicii pentru întocmirea graficelor de reeșalonare a datoriilor restante, respectarea acestora și efectuarea plăților facturilor curente;

e) respectarea disciplinei economico-financiare prin luarea unor măsuri pentru întărirea acesteia.

Art. 3. — Procedura de administrare specială în perioada de privatizare încetează la data transferului dreptului de proprietate asupra acțiunilor în situația privatizării societății comerciale sau la data stabilită prin ordin al ministrului Autorității pentru Privatizare și Administrarea Participațiilor Statului.

Ministrul Autorității pentru Privatizare și Administrarea Participațiilor Statului,

Ovidiu Tiberiu Mușetescu

București, 25 noiembrie 2002.

Nr. 120.

MINISTERUL SĂNĂTĂȚII ȘI FAMILIEI

ORDIN
privind stabilirea cuantumului taxei pentru participarea la concursul de rezidențiat
în medicină și farmacie, sesiunea 17 noiembrie 2002

În temeiul dispozițiilor Hotărârii Guvernului nr. 22/2001 privind organizarea și funcționarea Ministerului Sănătății și Familiei, cu modificările și completările ulterioare, și ale Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 64/2002 pentru completarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 58/2001 privind organizarea și finanțarea rezidențiatului, stagiaturii și activității de cercetare medicală în sectorul sanitar,

văzând Referatul Direcției generale resurse umane, formare profesională, concursuri și examene nr. DB/10.476 din 19 septembrie 2002,

ministrul sănătății și familiei emite următorul ordin:

Art. 1. — (1) Cuantumul taxei pentru participarea la concursul de rezidențiat în medicină și farmacie, sesiunea 17 noiembrie 2002, se stabilește la suma de 1.000.000 lei.

(2) Candidații depun această taxă în contul Centrului Național de Perfecționare Postuniversitară a Medicilor, Farmaciștilor, Altui Personal cu Studii Superioare și Asistenților Medicali nr. 500314725971 — Trezoreria sectorului 6 București sau la casieria instituției din municipiul București, Str. Regiei nr. 8, sectorul 6.

Art. 2. — Sumele încasate de Centrul Național de Perfecționare Postuniversitară a Medicilor, Farmaciștilor,

Altui Personal cu Studii Superioare și Asistenților Medicali se vor utiliza pentru acoperirea cheltuielilor curente și de capital aferente activității de organizare și desfășurare a concursurilor anuale de rezidențiat, în condițiile legii.

Art. 3. — Prezentul ordin va fi publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Art. 4. — Direcția generală resurse umane, formare profesională, concursuri și examene și Centrul Național de Perfecționare Postuniversitară a Medicilor, Farmaciștilor, Altui Personal cu Studii Superioare și Asistenților Medicali vor aduce la îndeplinire prevederile prezentului ordin.

Ministrul sănătății și familiei,
Daniela Bartoș

București, 20 septembrie 2002.
Nr. 682.

MINISTERUL LUCRĂRILOR PUBLICE,
TRANSPORTURILOR ȘI LOCUINȚEI

ORDIN

pentru aprobarea Instrucțiunilor privind acordarea licențelor de lucru și a permiselor de acces în zonele libere

În conformitate cu prevederile Legii nr. 84/1992 privind regimul zonelor libere, cu modificările ulterioare, în temeiul prevederilor art. 4 alin. (3) din Hotărârea Guvernului nr. 3/2001 privind organizarea și funcționarea Ministerului Lucrărilor Publice, Transporturilor și Locuinței, cu modificările și completările ulterioare,

ministrul lucrărilor publice, transporturilor și locuinței emite următorul ordin:

Art. 1. — Se aprobă Instrucțiunile privind acordarea licențelor de lucru și a permiselor de acces în zonele libere, prevăzute în anexa care face parte integrantă din prezentul ordin.

Art. 2. — Direcția generală Agenția Zonelor Libere va aduce la îndeplinire prevederile prezentului ordin.

Art. 3. — Prezentul ordin va fi publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Art. 4. — Pe data intrării în vigoare a prezentului ordin Ordinul ministrului transporturilor nr. 105/1996 pentru aprobarea Instrucțiunilor privind acordarea licențelor de lucru în zonele libere, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 125 din 17 iunie 1996, cu modificările ulterioare, se abrogă.

p. Ministrul lucrărilor publice, transporturilor și locuinței,
Ion Șelaru,
secretar de stat

București, 30 septembrie 2002.
Nr. 1.431.

ANEXĂ

INSTRUCȚIUNI

privind acordarea licențelor de lucru și a permiselor de acces în zonele libere

Art. 1. — (1) *Licența de lucru* este documentul în baza căruia administrația zonei libere permite unui agent economic, persoană fizică sau juridică, română sau străină, denumită în continuare *utilizator* sau *terț utilizator*, să desfășoare activități în zona liberă, în baza unor contracte.

(2) Aceste contracte pot fi de concesiune, închiriere, asociere sau de prestări de servicii, încheiate de către Regia Autonomă „Administrația Zonei Libere.....” cu utilizatorii sau de către utilizatori cu terții.

(3) În sensul prezentelor instrucțiuni, se consideră *contracte de prestări de servicii* și comenzile confirmate, ofertele

confirmate, mandatele acordate și alte documente cu caracter similar.

(4) În sensul prezentelor instrucțiuni, *utilizatorul* reprezintă agentul economic care are relații contractuale, în mod direct, cu administrația zonei libere, iar *terț utilizator* reprezintă agentul economic care are relații contractuale, în subsidiar, cu administrația zonei libere, având, în principal, relații contractuale cu utilizatorul.

Art. 2. — (1) Licențele de lucru în zonele libere se eliberează numai de către administrația zonei libere, la solicitarea utilizatorilor sau a terților utilizatori, făcută în baza unei cereri al cărei formular-cadru este prevăzut în anexa nr. 1 la prezentele instrucțiuni.

(2) Pentru fiecare dintre activitățile ce urmează să fie desfășurate în zona liberă, administrația zonei libere va elibera câte o licență de lucru, conform modelului prevăzut în anexa nr. 2 la prezentele instrucțiuni, în termen de cel mult 10 zile lucrătoare de la data solicitării.

(3) Activitățile pentru care se eliberează licențe de lucru în zona liberă sunt cele prevăzute în Legea nr. 84/1992 privind regimul zonelor libere și în Regulamentul de organizare și funcționare al Regiei Autonome „Administrația Zonei Libere.....”, cu respectarea normelor de încadrare în Clasificarea activităților din economia națională — CAEN.

(4) Licențele de lucru se eliberează pe baza documentelor stabilite de Consiliul de administrație al Regiei Autonome „Administrația Zonei Libere.....”, cu avizul Direcției generale Agenția Zonelor Libere din cadrul Ministerului Lucrărilor Publice, Transporturilor și Locuinței.

(5) Pentru activitatea la care, prin acte normative, se prevede expres obligația obținerii unor avize, acorduri, autorizații din partea unor autorități ale statului, anterior începerii activității, licențele de lucru se vor elibera după prezentarea de către utilizatori și terți utilizatori a acestor documente.

(6) Licențele de lucru vor fi acordate pe o durată de o lună, 3 luni, 6 luni, 12 luni, după caz, și pot fi reînnoite, la cerere, contra cost, în condițiile alin. (2).

(7) Licențele de lucru acordate nu sunt transmisibile de la un utilizator la alt utilizator sau de la un utilizator la un terț utilizator și nu pot fi folosite în comun de mai mulți utilizatori și/sau terți utilizatori.

Art. 3. — (1) Contravaloarea tarifului licenței de lucru va fi stabilită de către fiecare administrație, conform uzanțelor internaționale și cu respectarea prevederilor legale în vigoare.

(2) În fundamentarea acestor tarife se va ține seama de valoarea economică și socială a activității ce urmează a se desfășura.

(3) Utilizatorul va achita tariful licenței de lucru, precum și tariful aferent serviciilor efectuate de administrația zonei libere pentru eliberarea licenței de lucru. Tarifele licențelor de lucru vor avea aceleași valori pentru activități identice.

(4) Nivelul tarifelor licențelor de lucru se reanalizează și se aprobă anual de către Consiliul de administrație al Regiei Autonome „Administrația Zonei Libere.....” și se avizează de către Direcția generală Agenția Zonelor Libere din cadrul Ministerului Lucrărilor Publice, Transporturilor și Locuinței.

Art. 4. — (1) Administrația zonei libere poate refuza eliberarea licenței de lucru în cazurile în care solicitantul nu

prezintă autorizațiile și avizele obligatorii pentru desfășurarea activității respective, are obligații financiare sau contractuale neonorate la termen față de administrația zonei libere sau solicită licență pentru activități nepermise de legislația aplicabilă.

(2) În cazul în care administrația zonei libere refuză să elibereze licența de lucru pentru una sau mai multe activități propuse de solicitant, acesta poate depune contestație, care se rezolvă în termenele și cu procedura stabilite de Legea contenciosului administrativ nr. 29/1990, cu modificările ulterioare, astfel:

a) în termen de 30 de zile de la data comunicării refuzului dat de către administrația zonei libere, Consiliul de administrație al Regiei Autonome „Administrația Zonei Libere.....” are obligația să o rezolve în termen de 30 de zile de la data înregistrării ei;

b) în termen de 10 zile de la comunicarea deciziei Regiei Autonome „Administrația Zonei Libere.....” la Ministerul Lucrărilor Publice, Transporturilor și Locuinței — Direcția generală Agenția Zonelor Libere, care are obligația să o rezolve în termen de maximum 10 zile de la primire;

c) în termen de 30 de zile de la data când s-a comunicat soluția de către Direcția generală Agenția Zonelor Libere, la instanța de judecată competentă.

Art. 5. — (1) Dacă utilizatorul sau terțul utilizator renunță la una sau mai multe activități pentru care a primit licența de lucru, el are obligația să notifice în scris intenția sa administrației zonei libere cu 15 zile lucrătoare înainte de renunțarea la respectiva activitate.

(2) În acest caz administrația zonei libere va retrage imediat licența de lucru acordată pentru acea activitate, fără returnarea contravalorii acesteia, indiferent de durata rămasă.

Art. 6. — (1) Administrația zonei libere are dreptul să retragă temporar licența de lucru sau să o anuleze în condițiile existenței a cel puțin uneia dintre situațiile menționate la art. 4.

(2) Retragerea temporară sau anularea licenței de lucru se va face fără returnarea contravalorii acesteia, indiferent de durata rămasă.

Art. 7. — Împotriva deciziei de retragere sau de anulare a licenței de lucru utilizatorul sau terțul utilizator poate face contestație la Consiliul de administrație al Regiei Autonome „Administrația Zonei Libere.....”, în termen de 30 de zile de la comunicare, soluționarea acesteia urmând a se face conform procedurii prevăzute la art. 4.

Art. 8. — (1) Dacă în perioada de valabilitate a licenței de lucru intervin schimbări privind denumirea utilizatorului sau terțului utilizator, dovedite cu documente legal întocmite, utilizatorului sau, după caz, terțului utilizator i se va elibera un nou formular de licență până la expirarea perioadei de valabilitate.

(2) În cazul pierderii licenței de lucru, utilizatorului sau terțului utilizator i se va elibera o nouă licență de lucru (duplicat), la cererea acestuia, consemnându-se despre aceasta în registrul de evidență a licențelor eliberate.

(3) Pentru eliberarea unei noi licențe de lucru solicitantul va prezenta dovada publicării anunțului de pierdere într-un ziar de mare tiraj. În această situație solicitantul va achita tariful pentru eliberarea licenței de lucru.

Art. 9. — (1) Accesul persoanelor, al mijloacelor de transport și al utilajelor în incinta zonei libere se face numai pe baza permiselor eliberate de administrația zonei libere și cu achitarea tarifelor aferente.

(2) Categoriile de permise și condițiile de acordare a acestora se stabilesc prin Regulamentul de utilizare a zonei libere, aprobat de Consiliul de administrație al Regiei

Autonome „Administrația Zonei Libere.....“ și avizat de Direcția generală Agenția Zonelor Libere.

(3) Tarifele pentru fiecare categorie de permis se aprobă de Consiliul de administrație al Regiei Autonome „Administrația Zonei Libere.....“ și se avizează de Direcția generală Agenția Zonelor Libere.

*ANEXA Nr. 1
la instrucțiuni*

C E R E R E
pentru acordarea licenței de lucru
— Model —

Agentul economic, cu sediul în, înregistrat, în baza Contractului nr. din, încheiat cu Regia Autonomă „Administrația Zonei Libere, solicit eliberarea licenței de lucru pentru activitatea de pe care o voi desfășura pe parcela/magazia din incinta

Activitatea pentru care solicit licența de lucru se va desfășura în perioada

.....
(semnătura)

Data.....

*ANEXA Nr. 2
la instrucțiuni*

L I C E N Ţ Ă D E L U C R U
Seria nr
— Model —

În temeiul, în baza Contractului nr., încheiat cu, se acordă licență de lucru agentului economic, cu sediul în

Această licență de lucru este valabilă în perioada și a fost acordată pentru activitatea de ce se va desfășura în incinta

Valoarea licenței de lucru este de

Director general,

.....

Data emiterii

.....

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

Regia Autonomă „Monitorul Oficial“, str. Izvor nr. 2–4, Palatul Parlamentului, sectorul 5, București, cont nr. 2511.1–12.1/ROL Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea“ București și nr. 5069427282 Trezoreria sector 5, București (alocat numai persoanelor juridice bugetare).

Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1, bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 411.58.33 și 411.97.54, tel./fax 410.77.36.

Tiparul : Regia Autonomă „Monitorul Oficial“, tel. 490.65.52, 335.01.11/2178 și 402.21.78, E-mail: marketing@ramo.ro, Internet: www.monitoruloficial.ro